ÇOBANIN AŞKI (3) Gülcan Yenice ERDEM

Yazan: Gülcan Erdem - 30 Aralık 2019

"Bir daha geçme o tarafa, görmeyeyim" dedi ve gitti."

Ceylan evde mutsuz. Tahmin ediyordu bir şeyler olacak. Ve geç vakte kadar kaval sesini bekledi. Ama, kaval o gece çalmadı. Sonraki gece de çalmadı. Pınar başına da gitti boşuna bekledi. "kötü bir şey olmamıştır inşallah" diye dualar ediyordu. Yüreği daraldıkça daraldı. Başına ağrılar girdi, yemek yemez oldu. Anası da kızına üzülüyordu. Diğer tarafta Çoban'ın durumu daha mı iyiydi? Değildi tabi. Dikine gitmenin faydası olmaz, daha kötü olurdu.

Sali Dede dinleyenleri fazla bekletmeden, anlatmasına devam etti.

"Bir akşam, yine kulübesine uğramıştım, oturduk dere kıyısına, hava da güzel serindi. Kuş ötüşleri, derenin şırıltısı, gecenin rengini güzelleştiriyordu. Bizim çoban ise yüzü kara, mutsuz duruyordu. Döktü içini anlattı. Anlattıkça anlattı. Ee ben de, dinledikçe üzüldüm, tasalandım. Sonunda dayanamadım, kalktım yerimden kıyıda duran kavalı kaptım elime, tuttum çobanı yakasından kaldırdım "yürü" dedim. Sürükledim oturttum bir yüksek yere, verdim eline kavalını. Öfkeyle;

"Çal, Çoban çal" dedim.

Çoban'ım önce düşündü, kavalına baktı, aldı eline, sonra nefesledi yavaştan. Kaç günün birikmiş özlemini, çaldıkça çaldı… Çaldı gecenin karanlık ahengine uyan perdeden. Çok uzun sürmedi, Ceylan'ın camında lambasının kısık ışığı göründü.

Ceylan ilk defa ağlıyordu. Ahmet'in yüreğinden gelen ses, gecenin hafif esintisine karışıp, gökyüzüne ulaştı, yıldızları topladı, sevda notalarıyla Ceylan'ın yüreğine ulaştı. Kaç günün birikmiş özlemini gözyaşlarıyla dışarı döküyordu Ceylan. Nihayet Çoban, bitirdi nefesini, sustu kavalı. Ceylan'ın da lambasının ışığı söndü, karanlığa büründü evi.

"Ağlatacaktın be çocuk beni. Nefesine sağlık. Bak evlat her gece olmasa bile çal bu kavalını, boş bırakma sevdalını. Başın dara düşerse bul beni. Hayde ben gideyim yat uyu sen de. Yüreğini ferah tutasın."

Sali Dede, Ceylan'la Çoban'ın sevdasını sığdıramamıştı bir güne. Zor geçen o günlerin anıları sığar mıydı bir güne? Dinleyenler de kahvehanenin bahçesindeki ceviz ağacının altını boş bırakmıyordu.

Sali Dedenin anlatacaklarını kaçırmamak için koşardık yanına. Ben de en çok merak edenlerden ve o sohbetlerden eksik olmayanlardan biriydim. Kimi zaman annemden bir bakraç ayran alırdım, birkaç da bardak, giderdim elbiseci dükkanımıza. Sali dede ve arkadaşlarının toplandığını gördüğüm an, ayranımı ve bardaklarımı götürüp koyardım masaya. Yaz sıcağında nasıl memnun olurlardı. Babam da mutlu olurdu bu ikramımdan; "Hay yaşayasın be kızım, eline sağlık" derdi. Bardaklara konan köpüklü, tadı yerinde, mis gibi ayranı ellerine alıp yudumlayarak ve sindire sindire içen de olurdu, bir kaldırışta sonuna kadar içip bir "ohh" çeken de… Ayran bu ya; illa ki dudaklara ve bıyıklara bulaşır, cepten çıkarılan mendille dudaklar ve bıyıklar silinirdi. Kimi dede mendilini çıkardığı gibi tekrar cebine koyar, kimi iyi kötü katlayarak koyardı.

Sali dede baktı yine toplanıyorlar etrafına, sordu arkadaşlarına;

"Eee kim anlatacak bu gün?"

"Yok be arkadaş sen bitir bakalım önce şu anlatacaklarını. Sırası gelince biz de atarız ortaya bildiklerimizi."

"Anlatayım anlatmasına da, kimi zaman fena olurum anlattıkça. Koyunlarımı hiç unutamam bre. Kardaşımın da hali aklıma geldikçe başımın derisini soyarlar sanki."

Gençlerden biri merakla sordu;

"Dede, Çoban ne yaptı be dede, onu anlatsana?"

"Ah be evlat, tasamız sadece pınar başındaki sevdalımız değildi ki. Bir gece geldi yine Gavur çeteleri, kalabalıktı. Bastı merayı, koyunları gece vakti darmadağın etti. Yunan askerleri kol gezerdi. Düşman oldular bize. "Gidin, bu toprakları siz kaybettiniz, siz artık buralarda kalamazsınız, savaşı biz kazandık" dediler. "Osmanlı kaybetti" dediler. Dedikleri doğru çıktı, Osmanlı dağılmıştı, bize sahip çıkamadı. Sadece Osmanlı mı, tüm ülkeler darmadağın olmuştu. Kendimizi düşmana karşı koruyabilmek için kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalmıştık. Erkekler guruplar halinde nöbet tutar vuruşurduk, dövüşürdük. Sadece biz mi? Yunan'lar, Bulgar'lar çete halinde gezerler, ya yol keserler, ya köy basarlardı. Kimin gücü kime yeterse. Acımadan, haince. Can kaybı bir yandan, kadınımızı, kızımızı kötülüklerden koruyabilmek için canımızı koymuştuk ortaya. Evimizi ocağımızı bırakmayız derken, kaçacak yerler aramaya başladık. Asker savaşı başkaydı, ama bu halkın halka karşı savaşı olmuştu.

Onların silahı vardı, bizim silahlarımızı eziyetle, zulümle ellerimizden alırlardı. Eh varın siz düşünün, Çoban ne yapsın tek başına? Çobanıma dedim tek başına çatışmaya girmeyesin, kendini koruyasın. Bir gün yine koştu yetişti haber ulaştırdı bana, köylüler kalkıştık ayağa. Elimize ne geçirdikse aldık koştuk bağıra çağıra. Eh biz gidinceye kadar dağılmış koyunlarım. Korkmuşlar meleşirler. Biz çağırdık koyunlarımızı, sesimizi duyurduk onlara, Çoban da kavalıyla toplamaya çalıştı. Topladık da almışlar içinden bir iki koyunumu. Rahat vermedi ki baş belası çeteler. Bir hafta sonra gene gelmişler. Çoban canını kurtarmak için kaçmış oradan, koşarak bana geldi, soluk soluğa çaldı kapımı. Kapı kırılacak sandım;

"Yetişin, yetişin yine geldiler, demekten başka bir şey gelmezdi elinden. Köylü yine ayağa kalkıştı, nara şamata elimize ne geçirdiysek koşuştuk. Silahsız savaş olur mu? Bir baktık karşı köydekiler de yetişmiş silahlar patlıyor. Girdik kavgaya, koyunlar gene dağıldı ama bu sefer alamadılar. Kendilerinden bir kişiyi kurban verdiler, kaçtılar. Ölülerini bile alamadılar, bize kaldı adamın ölüsü. Bizden de bir yaralı vardı ama yarası fazla değildi. Bir kurşun omzundan, biri de bacağından girmişti. Baktım yara alan bizim Ceylan'ın yaşı küçük kardaşı

Ramis değil mi? Çektik kulübeye, yara sıcakken yaktık ateşi, ısıttık bir su, kendi usulümüze göre çıkardık bacağında ki kurşunu. Omuzunda kurşun yoktu Allahtan, ucuz kurtuldu. Benim Çoban yaranın üzerini temizledi, biraz bal sürdü, üzerine da bal mumu sürdü, sardı yarayı. Bir koca tas sıcak suya da bir kaşık bal karıştırdı ezdi, içirdi yaralıya sıcak sıcak.

"Hayde geçmiş olsun, uyu şimdi dedik."

Kardaşının biri düşündü kendi kendine;

"Bu gece burada kalsın götürmeyelim, yarın gelir alırız. Anama babama anlatırız burada böyle uyusun, yarın götürürüz." dedi. Diğer kardaşı ise "merak ederler korkarlar" dediyse de ötekisi;

"Götüremeyiz, inanmazlarsa getirir gösteririz rahat etsinler, fazla kalmayalım gidelim merak etmişlerdir zaten" diyordu.

Büyük kardaşı Necip yoktu ortalarda. Duydum sonra, o gece köyde de değilmiş. Yaralımızla işimiz bitince, çeteden ölen kişiyi kaldırdık ortadan. Sabah erkenden, gün ışırken uyandım, bir kaç köylü de kalkmış gelmiş, toplandık kendi aramızda, önce bize kalan ölüyü yıkadık, sonra götürdük gömdük bir ağacın altına. Allah taksiratını affetsin dedik vazifemizi yaptık, bıraktık oraya.

Sonra doğru Çoba'nın kulübesine gittim. Bakayım ne yaptılar akşamdan beri dedim. Çoban yapmış bir sütlü tarhana çorbası, koymuş tasa, Ramis' le içerler. Beni görünce bir kaşık da bana verdiler, oturdum ben de çorba tenceresinin başına. Aman be yahu o bizim sütlü tarhana çorbası ne kaa tatlı gelirdi bana. İçtikçe içesim gelirdi. Ne kaa içsem doyamazdım o çorbaya. Biz sofradan kalkmadan geldi mi bizim yaralı misafirin kardaşları ile anası babası. Aldık fakir kulübemize "Buyurun soframıza" dedik. Yaralıyı iyi gördüler, "Allah bağışladı evladımızı bize" dedi. Sevindiler, şükür ettiler, sarılıp kucakladılar evlatlarını. Çobanı da kucakladı teşekkür ettiler. Ramis iştahla çorbasını kaşıkladı bitirdi. Akşamkinden daha iyiydi, kardaşları koltuğuna girdi ayağa kaldırdı, kucakladılar götürdüler evine. Ramis de kapıdan çıkarken tekrar teşekkür etti sarıldı Çoban'a.

"Hakkını helal et kardaş" dedi.

"Eee o geceden sonra Ceylan'ın kardaşı Ramis, iyileştikçe çobanın kulübesine laflamaya gelir oldu. Arkadaş oldular. Necip, olan biteni söylemedi ailesine ama, Ceylan'a da gözdağı vermekten geri kalmıyordu. Öte yanda Ceylan belki bir haber alırım, çoban Ahmet'in adını duyarım umuduyla Necip'ten kaçıp Ramis'e daha yakın olmaya çalışıyordu. Akşamları yatmadan önce uzaktan gelen kaval sesi onu heyecanlandırıyor ve yaşama sevinci

veriyordu. Nasıl da güzel şeyler anlatırdı, nasıl da yüreğine dokunurdu o kaval. Her günün akşamını bekler olmuştu Ceylan. Kimi zaman heyecanlanır uçar giderdi kuşlar gibi sevdalısının kollarına, kimi zaman hüzünlenir hasret duyardı, uzaktan çaresizce…

	(Devam edecek)

Yorum Ekle

Gülcan Erdem